

Arrest

nr. 265 338 van 13 december 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 2 september 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 juni 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

*“Aan de Mevrouw,
[...]
Nationaliteit: Nigeria*

+ minderjarige zoon: [...] (°X)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een minderjarig kind, A.Z.O. (°X), in België heeft. Vermits betrokkene de wettelijke vertegenwoordiger is van het minderjarige kind, is het in het belang van het kind dat hij de administratieve situatie van zijn moeder volgt. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, geldt voor zowel betrokkene als haar kind zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Op 13/11/2020 diende betrokkene met de heer O.J.M. (°X), die de Belgische nationaliteit heeft, een aanvraag tot erkenning van betrokkenes kind A.Z.O. (°X) in te Antwerpen. Op 04/01/2021 werd de erkenning echter geweigerd door de stad Antwerpen, daar betrokkenen niet vergezeld waren van een beëdigde tolk. Vervolgens diende betrokkene opnieuw een aanvraag tot erkenning van haar kind A.Z.O. (°X) door de heer O.J.M. (°X) in bij de gemeente Essen. Deze erkenning werd geweigerd op 12/04/2021 na negatief advies van het Parket van de Procureur des Konings van Antwerpen. De weigering van een erkenning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Betrokkene kan niet aantonen dat de heer O.J.M. (°X) de biologische vader is van haar kind. Indien betrokkene wel kan aantonen dat de heer O.J.M. (°X) de biologische vader is van haar kind, betekent dit niet automatisch dat er sprake is van een duurzaam gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het gegeven dat betrokkene mogelijks een beroep heeft ingediend tegen deze weigeringen bij de Rechtbank van Eerste Aanleg houdt op zich dan ook geen schending in van artikel 8 EVRM. De weigering van de erkenning van een kind vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op de erkenning van een kind zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat betrokkenes kind alsnog erkend mag worden door de heer O.J.M. (°X), kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag indienen op grond van deze erkenning. Indien zou komen vast te staan dat de heer O.J.M. (°X) de juridische vader is van A.Z.O. (°X), zijn er momenteel geen hinderpalen voor betrokkene om het gezinsleven elders te leiden.

Ook het feit dat betrokkenes kind in België geboren is, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan dat een terugkeer naar haar land van herkomst, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op het kind en dat dit tegen zijn belangen zou ingaan. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen.

Het is kennelijk in het hoger belang van het kind om niet te worden gescheiden van zijn moeder, die op eigen risico, ondanks de precaire verblijfssituatie, een gezinsleven heeft uitgebouwd. Dit impliceert dat

wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Betrokkene heeft de Belgische Staat voor een voldongen feit geplaatst door tijdens haar precair verblijf een kind te verwekken. Dit geeft betrokkene echter niet automatisch recht op verblijf. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene sinds de geboorte van haar kind stappen heeft ondernomen om haar verblijf in het Rijk te regulariseren. Betrokkene dient dus terug te keren naar haar land van herkomst, om aldaar via de ambassade of het consulaat een aanvraag tot verblijf in te dienen. “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM” (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee. De partner van betrokkene kan tijdens de aanvraagprocedure betrokkene in het land van herkomst bezoeken en/of door middel van moderne communicatiemiddelen hun familiale banden onderhouden.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat gezien betrokkenes kind nog zeer jong is, de impact van deze tijdelijke scheiding voor het kind de minste impact zal hebben. Het gegeven dat de verklaarde partner van betrokkene een beperkte en relatief korte tijd zijn kind niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven van betrokkene, haar partner en haar kind en hetzelfde geldt voor het gegeven dat het kind gedurende relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. Betrokkenes tijdelijke scheiding is dan ook proportioneel wat betreft artikel 8 EVRM.

Betrokkene maakt het niet aannemelijk dat haar kind geen enkele band met Nigeria heeft of dat haar kind geen band met Nigeria kan ontwikkelen. Hoewel het kind niet in Nigeria is geboren, heeft hij wel via zijn moeder een band met Nigeria. Betrokkene heeft immers de Nigeriaanse nationaliteit en is in Nigeria geboren. Bovendien is betrokkenes zoon nog geen jaar oud en kan hij zich gemakkelijker aanpassen aan een gewijzigde omgeving en kan hij nog niet praten. Betrokkene toont dus niet aan dat het onmogelijk is voor haar zoon de Nigeriaanse cultuur en taal aan te leren.

De loutere omstandigheid dat verzoekster en haar kind in België een gezins- en privéleven hebben opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijven, vormt op zich geen hinderpaal om dit privé en gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. De zeer jonge leeftijd van het kind maakt zo net dat dit kind zich gemakkelijker zal kunnen aanpassen aan een gewijzigde omgeving. Er liggen verder geen concrete elementen voor dat het kind niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van zijn moeder kan opgroeien in hun land van herkomst, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van het kind zal schaden.

Indien betrokkene het gezinsleven met O.J.M. (°X) toch aannemelijk zou maken, toont zij niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst. Het louter feit dat O.J.M. (°X) niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Nigeria. Zowel betrokkene als O.J.M. (°X) wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België. Het is immers eigen aan grensoverschrijdende relaties dat een van de partners het land waarvan hij de nationaliteit heeft en waar hij verblijft, dient te verlaten. Het gegeven dat één van de partners zijn job zou moeten opgeven, of enige aanpassingsmoeilijkheden zou ervaren op economisch, cultureel of linguïstisch gebied, maakt het immers niet onmogelijk om elders tewerkstelling te vinden en er een gezinsleven te ontwikkelen. Aanpassingsmoeilijkheden of het verlies van tewerkstelling maken immers geen onoverkomelijke hinderpalen uit die verhinderen dat het gezinsleven elders wordt verdergezet (RW, nr. 181.244 van 25 januari 2017).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene en haar kind medische problemen zouden hebben die een terugkeer naar Nigeria in de weg zouden staan. Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 8 van het EVRM en het IVRK geschonden worden indien verzoekster dient terug te keren naar Nigeria.

1.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Verwerende partij gaf verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten aangezien zij de toegelaten dagen van verblijf heeft overschreden. Men heeft geen rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster die in dit dossier nochtans bijzonder is.

Verzoekster had een knipperlichtrelatie met de heer O.; Verzoekster bleek zwanger te zijn. Hij was zeer opgetogen met de zwangerschap van verzoekster, ondanks dat deze niet gepland was.

Deze vreugde was echter van korte duur, gezien uiteraard het huwelijk van de heer O. Hij wenst zijn verantwoordelijkheid immers niet zich op te nemen en tracht deze te ontlopen. Dit werd de heer O. zeer gemakkelijk gemaakt door de weigering erkenning door de gemeente.

Ondertussen heeft er een DNA-onderzoek plaats gevonden waaruit blijkt dat de heer O. de biologische vader is van Z.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in zijn geheel te onderzoeken!

Het geheel van bovenstaande argumenten getuigt van een onzorgvuldig bestuur.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld. "

Het is zeer onredelijk van verwerende partij om een bevel om het grondgebied af te leveren zonder de werkelijke situatie van verzoekster hierin op te nemen. Er wordt gesteld dat de overheid voor een voldongen feit werd gesteld door een geboorte tijdens illegaal verblijf. Indien verzoekster hierover werd gehoord, was het duidelijk geweest dat deze zwangerschap ongepland was en dus ook een verrassing voor verzoekster.

Het was op vraag van de heer O. dat zij geen einde stelde aan de zwangerschap. Hij wenste in eerste instantie zijn vaderrol op te nemen. Nadien veranderde hij echter van gedachten en weigerde hij alle contact met verzoekster.

Uit de beslissing blijkt niet dat verzoekster gehoord werd alvorens het nemen van deze beslissing. Dit is nochtans noodzakelijk om de redenen van verzoekster na te gaan. Men heeft zich enkel gebaseerd op de weigering van erkenning, uitgevaardigd door de gemeente, doch zonder de grondredenen van verzoekster na te gaan.

Immers, volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Indien men een beslissing neemt zonder aan deze voorwaarde te voldoen, is dit onredelijk en niet te verantwoorden.

Deze praktijk is zeer onredelijk en absoluut onaanvaardbaar!

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (Dit zuil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Dat dit duidelijk een tekortkoming uitmaakt van de motiveringsverplichting die wel degelijk vereist dat de beslissing gedragen wordt door draagkrachtige motieven.

Het niet onderzoeken van de individuele en specifieke situatie van verzoekster om dan te komen tot het besluit dat het in het belang van het kind is dat men terugkeert naar Nigeria is geheel onzorgvuldig en schendt tevens de motiveringsverplichting. Dat het verstorend effect op de belangen van het kind wel degelijk hadden moeten worden onderzocht en dat dit in casu niet gebeurd is.

Dat de beslissing aldus niet voldoet aan de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991. Dat de beslissing niet in feite en in rechte kan worden gedragen door draagkrachtige argumenten die het bevel om het grondgebied te verlaten rechtvaardigen.

Dat aldus de beslissing dient te worden vernietigd!"

2.1.2. Verzoekster verwijt de verwerende partij in essentie geen rekening te hebben gehouden met en niet te hebben gemotiveerd over haar werkelijke persoonlijke situatie en stelt dat zij een ander licht op de zaak had kunnen werpen mocht zij hierover zijn gehoord.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tot tweemaal toe - bij schrijven van 11 mei 2021 en 9 juni 2021 op de bij het bestuur gekende verblijfsadressen - werd uitgenodigd om een gesprek te hebben over haar verblijfssituatie en dat telkens moest worden vastgesteld dat zij niet is komen opdagen. Het kan de verwerende partij dan ook niet worden verweten zich vervolgens te hebben gesteund op de elementen die zij kon afleiden uit de stukken van het administratief dossier, zoals de motieven die hebben geleid tot de weigering van erkenning van haar kind door de heer O.

Bovendien, en bovenal, toont verzoekster niet aan dat, mocht zij wél gevolg hebben gegeven aan de uitnodigingen om te worden gehoord, het besluitvormingsproces een andere wending zou hebben gehad, om de volgende redenen:

Verzoekster gaat uit van het standpunt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van haar persoonlijk gedrag, maar zij verliest uit het oog dat de rechtsgrond van de beslissing ligt in de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en dat het bevel om het grondgebied te verlaten haar dus werd afgegeven omdat zij in het in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig visum of een geldige verblijfstitel. Zij betwist dit niet.

In de mate dat verzoekster erop zou alluderen dat de situatie waarin zij zich bevindt –en meer bepaald de volgens haar gewijzigde houding van de heer O. ten opzichte van haar en haar kind- alsnog een terugkeer naar het land van herkomst in de weg zou staan, moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing werd vastgesteld dat het kind werd verwekt tijdens het preciaire verblijf van verzoekster en dat zij zelf sedertdien geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf te regulariseren. Verzoekster betwist dit niet, en haar argument dat zij ongepland zwanger is geraakt doet hieraan geen afbreuk. De vaststelling blijft verder dat het kind van verzoekster heden niet erkend is door de heer O. en dat zelfs een biologische band niet vaststaat. Verzoekster poneert dan wel dat uit DNA-onderzoek zou zijn gebleken dat betrokkene de vader is van het kind, maar zij legt daarvan geen enkel bewijs voor. Voorts wijst verzoekster er zelf op dat de heer O. er sedert de geboorte van het kind alles aan doet om zijn verantwoordelijkheid ten opzichte van het kind te ontlopen en elk contact weigert. Er is dus heden ook geen sprake van enige affectieve band.

Gelet op deze vaststellingen, en mede gelet op de beoordeling van het derde middel waaruit geen schending van artikel 8 van het EVRM of van het hoger belang van het kind blijkt, toont verzoekster niet aan dat de situatie waarin zij en haar kind zijn verzeild geraakt op enigerlei wijze zou kunnen leiden tot een positieve verplichting voor de verwerende partij die mogelijk een invloed zou hebben kunnen gehad op de besluitvorming en die de afgifte van het terugkeerbesluit in de weg zou hebben kunnen staan.

De aangevoerde schending van het hoorrecht en, meer in het algemeen, het zorgvuldigheidsbeginsel, kan om al deze redenen niet leiden tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige vermeende schendingen kunnen dat evenmin.

2.1.3. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Het wordt als volgt ontwikkeld:

"Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Verzoekster heeft schrik dat zij slachtoffer zal worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeert als gevolg van de veiligheidssituatie in Nigeria.

Dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Nigeria.

De conflicten hebben een enorm grote impact gehad op het welzijn van de burgers en de sociale en economische omstandigheden.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoekster een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekster heeft immers in België een veilig onderkomen. Indien zij moet terugkeren, zal verzoekster blootgesteld worden aan een schending van artikel 3 EVRM. Zij kan niet terugkeren naar Nigeria! Zij is haar land van herkomst lang geleden ontvlucht uit schrik voor haar leven en heeft alle banden verbroken en alles en iedereen daar achtergelaten.

De veiligheidssituatie in Nigeria is erbarmelijk en er is sprake van ernstige schendingen van de internationale mensenrechten. Op de website van Amnesty International kan men het volgende lezen:

"The police regularly commit human rights violations, including unlawful killings, torture and other ill-treatment, and enforced disappearances. The justice system is under-resourced and riddled with delays. Prisons are overcrowded; the majority of inmates are pre-trial detainees, some held for many years. Hundreds of people remain on death row, many sentenced after unfair trials. Conflict in the Niger Delta threatens the safety and lives of residents. Human rights defenders and journalists face intimidation and harassment. Violence against women is widespread and the government fails to protect the rights of children. Forced evictions take place across the country." (Eigen markering)

Corruptie, ongerechtvaardigd geweld tegen vrouwen en het gebrek aan respect voor de rechten van het kind is de gebruikelijke praktijk in Nigeria. In het conflict tegen Boko Haram zijn er in de recente jaren ook al talloze burgerslachtoffers gevallen. Het reeds jaren durende conflict heeft intussen meer dan 20.000 slachtoffers gemaakt en heeft een humanitaire crisis in het land veroorzaakt.

Nigeria wordt al vele jaren geteisterd door gewapend geweld en er is ook sprake van grote aantallen inheemse vluchtelingen die door de gewapende conflicten zijn moeten vluchten. De situaties in de kampen die zijn opgezet om 'onderdak' te kunnen bieden aan deze mensen, zijn in erbarmelijke staat en er is tevens een gebrek aan primaire levensmiddelen. Aangezien verzoekster reeds jaren geleden haar land van herkomst is ontvlucht, is de kans groot dat zij in één van deze kampen zal terechtkomen bij een eventuele terugkeer. Immers heeft zij in haar land van herkomst geen enkel sociaal vangnet. Zij kan bij niets of niemand terecht en is geheel op zichzelf aangewezen.

Daar komt dan ook nog eens bij dat geweld tegen vrouwen in Nigeria pertinent aanwezig is en dat zij (zeker als alleenstaande moeder) vaak het slachtoffer worden van zedendelicten zoals verkrachting, aanranding van de eerbaarheid, gedwongen prostitutie, mensenhandel,...

Ook voor de zoon van verzoekster is het onmogelijk om met zijn moeder mee af te reizen naar Nigeria. Er dient eveneens rekening mee te worden gehouden dat de situatie ten aanzien van kinderen in Nigeria schrijnend is en levensgevaarlijk. Unicef schrijft hierover het volgende:

"Kinderen zijn een bewust doelwit voor Boko Haram. Zij worden gedwongen om te vechten als kindsoldaat of zelfmoordaanslagen te plegen. Daarnaast zijn veel meisjes het slachtoffer van seksuele uitbuiting. Wanneer ze na ontsnapping of vrijlating terugkeren naar hun families, worden ze vaak geconfronteerd met stigmatisering of zelfs geweld." (Eigen markering)

Nog steeds investeert de overheid te weinig in gendergelijkheid of in programma's die gericht zijn op de participatie van vrouwen in de overheid, economie of in vrede en veiligheid.

Aanhoudende genderongelijkheid met betrekking tot economische kansen en discriminatie beperkt de toegankelijkheid voor vrouwen op het werkveld en hun inkomen. Bovendien is de kloof aangaande promotie en tewerkstelling tussen genders nog steeds enorm groot.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nergens meer terecht kan in haar land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Dat haar situatie grondig onderzocht dient te worden.

Ten eerste is het in de praktijk mogelijk dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeert om bijvoorbeeld accommodatie te vinden.

Discriminatie en de slechte economische omstandigheden vergroten de moeilijkheden bij het zich opnieuw vestigen in het land.

Dat een terugkeer naar Nigeria onmogelijk is voor verzoekster gelet op bovenstaande uiteenzetting en dat het een manifeste schending zou uitmaken op artikel 3 EVRM."

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekster verwijst naar de algemene situatie in haar land van herkomst en stelt dat zij schrik heeft slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling, maar zij voldoet daarmee niet aan de bewijslast die op haar rust. Uit de door verzoekster aangehaalde informatie kan immers niet blijken dat de algemene veiligheidssituatie in haar land van herkomst enerzijds, of de situatie op het vlak van mensenrechten -en meer in het bijzonder van vrouwen- en kinderrechten- van die aard zijn dat zij en haar kind, door hun loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Eén en ander klemmt des te meer nu de identificeerbare informatiebronnen die verzoekster bijbrengt dateren van 13 mei 2015 (Rode kruis), van 2018 (HRW) dan wel luidens de voetnoten in het verzoekschrift *"laatst [werd] geraadpleegd op 22 januari 2019"*, en het citaat van Unicef zelfs niet werd toegeschreven aan een bepaalde publicatie, zodat de vraag kan worden gesteld naar de actualiteitswaarde ervan. Uit die informatie blijkt overigens verder dat het conflict zich voornamelijk situeert in het noordoosten van Nigeria, en verzoekster toont niet aan dat zij uit die regio afkomstig zou zijn. Zij toont derhalve evenmin aan dat zij in een vluchtelingenkamp zal terechtkomen. Haar loutere bewering dat zij in Nigeria geen sociaal vangnet meer heeft, volledig op zichzelf is aangewezen en het mogelijk is dat zij geen accommodatie zou vinden, moet worden beoordeeld in het licht van het feit dat zij in Nigeria is geboren in 1988 en naar eigen zeggen *"enige tijd geleden"* naar België kwam, maar niet aantoont dat zij haar land van herkomst al zo lang geleden zou hebben verlaten dat het niet redelijk zou zijn om te veronderstellen dat zij er nog familie of vrienden zou hebben bij wie zij eventueel tijdelijk terecht kan. Waar zij verwijst naar discriminatie, slechte economische omstandigheden en genderongelijkheid, toont zij overigens niet aan dat deze omstandigheden een dermate niveau van hardheid hebben dat de drempel van artikel 3 van het EVRM wordt bereikt.

Verder moet worden benadrukt, wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan haar individuele situatie betreft, dat het EHRM van oordeel is dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine). In de mate dat verzoekster betoogt dat zij haar land van herkomst lang geleden is ontvlucht uit schrik voor haar leven kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit louter beweringen zijn die niet zonder meer kunnen worden aangenomen. Verzoekster brengt geen concrete op haar individuele situatie betrokken elementen bij waaruit zou kunnen blijken dat zij of haar kind alsnog een reëel risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM. Eén en ander klemmt des te meer nu niet blijkt dat verzoekster na haar vermeende vlucht een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omwille van de vrees die zij nu formuleert.

2.2.3. Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond.

2.3.1. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag en van artikel 24 van het Handvest Grondrechten van de Europese Unie, op de volgende gronden:

“Dat verzoekster bovendien meent dat de beslissing een inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM.

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar het land van herkomst dan is er een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 lid 1 EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven. Artikel 8 lid 2 EVRM geeft aan dat inmenging door overheden op dit gezinsleven onder bepaalde voorwaarden is toegestaan. Artikel 8 EVRM is gebaseerd op artikel 12 van het UVRM. Hierin staat het volgende: "Niemand zal onderworpen worden aan willekeurige inmenging in zijn persoonlijke aangelegenheden, in zijn gezin, zijn thuis of zijn briefwisseling, noch aan enige aantasting van zijn eer of goede naam. Tegen een dergelijke inmenging of aantasting heeft eenieder recht op bescherming door de wet."

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging, tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling, en een proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Nigeria. Zij zou trouwens als alleenstaande vrouw/moeder moeten terugkeren.

De belangen van verzoekster wegen wel degelijk zwaar op tegen de nadelen. Dat in onderhavig dossier geen belangenafweging werd gemaakt en dat dit alles een ernstige schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind. De belangen van de kinderen zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht. "

De belangen van het kind dienen steeds vooropgezet te worden!

Het is in het belang van het kind dat verzoekster niet dient terug te keren naar Nigeria aangezien dit een onevenredige schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM en van het recht om de vader te kennen, zijnde de heer O.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non- national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it. "

(Eigen markering)

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist." (Eigen markering)

Uw Raad erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van alle kinderen een essentiële overweging moeten vormen. Uw Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van het kind dat de moeder in België kan blijven omdat een terugkeer naar Nigeria onrechtstreeks manifesterende negatieve gevolgen zal hebben voor het kind en aldus dient de bijlage 13 vernietigd te worden."

2.3.2. Opdat verzoekster zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, moet zij in eerste instantie aantonen dat er een beschermenswaardig gezinsleven bestaat dat een terugkeerbesluit in de weg staat.

Uit het verzoekschrift blijkt alvast dat zijzelf geen gezinsleven heeft met de vermeende vader van haar kind. In het kader van het eerste middel werd reeds vastgesteld dat haar kind heden niet erkend is door de man met wie zij beweert een knipperlichtrelatie te hebben gehad en dat zelfs een biologische band niet vaststaat. Er werd daarbij benadrukt dat verzoekster dan wel poneert dat uit DNA-onderzoek zou zijn gebleken dat betrokkene de vader is van het kind, maar dat zij daarvan geen enkel bewijs voorlegt. Gelet op wat thans voorligt kan noch in hoofde van verzoekster, noch in hoofde van haar kind een beschermenswaardig gezinsleven in België in het licht van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld. Nu de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst zowel betrekking heeft op verzoekster als op haar kind, wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat er van de verbreking van familiale banden geen sprake is en dat een schending van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond. Met haar argument dat zij als alleenstaande moeder niet zou kunnen terugkeren naar Nigeria, toont verzoekster niet aan dat daar anders over moet worden gedacht.

Er is verder geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee rekening moet worden gehouden krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ruimer moet worden ingevuld dan dat bedoeld in artikel 8 van het EVRM.

Wat het hoger belang van het kind betreft, kan verzoekster, gelet op het ontbreken van enige juridische of biologische band tussen het kind en de heer O.J.M. zich niet op deze band beroepen. Zelfs een affectieve band wordt niet aangetoond, wel integendeel: verzoekster betoogt in haar verzoekschrift zelf dat de heer O. nooit van plan was om enige verantwoordelijkheid te nemen voor het kind na de geboorte en dat hij de beslissing tot weigering van de erkenning van het kind gebruikt om zijn verantwoordelijkheid te ontlopen. Indien later alsnog enige band zou komen vast te staan tussen verzoeksters kind en de heer O., dan kunnen vanuit het land van herkomst de geëigende procedures worden aangewend om de eventuele verblijfsrechtelijke aanspraken van het kind erkend te zien. Ter zake kan er nog op worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een tijdelijke scheiding door een terugkeer naar het land van herkomst om zich van daaruit in regel te stellen met de immigratiewetgeving in beginsel geen schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoekster betoogt dat het in het belang van het kind is dat zijzelf in België kan blijven omdat een terugkeer naar Nigeria onrechtstreeks manifeste gevolgen zal hebben voor het kind, moet erop worden gewezen dat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat het kind werd verwekt tijdens het precair verblijf van verzoekster en dat niet blijkt dat zij sinds de geboorte van haar kind stappen heeft ondernomen om haar verblijf in het Rijk te regulariseren. Verzoekster laat dit motief volstrekt ongemoeid. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk van de verwerende partij om erop te wijzen dat het precair verblijf in België niet als stabiel te beschouwen is. Derhalve kan verzoekster zich niet vergenoegen met de algemene bewering dat een gezamenlijke terugkeer naar het land van herkomst van de moeder per definitie zou strijden met het hoger belang van haar nog zeer jonge kind. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, maakt de jonge leeftijd van het kind dat het, in de nabijheid van zijn moeder, zich gemakkelijk zal kunnen aanpassen aan de gewijzigde omgeving en cultuur in het land van herkomst.

Verzoekster brengt verder geen concrete argumenten bij die daar anders over doen denken. Een miskennis van het hoger belang van het kind is niet aangetoond.

2.3.3. Het derde middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS